

[Stærmosé.]

kunnet iagttage en Tendens til at tilrettelægge Folketingets Arbejde saaledes, at Forretningsordenens Frister bliver overholdt.

Det er umuligt for en lille Gruppe som vor at arbejde med paa et Lovforslag, naar det skal gennemføres i denne Hast. Andre Grupper har muligvis i deres Rækker Folk med særlig Sagkundskab i denne specielle Sag og kan derfor klare det. Vi er for vort Vedkommende i en saadan Sag nødt til at samarbejde med Raadgivere ud over Landet, Raadgivere inden for Hospitalsvæsenet eller inden for den amtskommunale Administration, som er i Stand til paa værdifuld Maade at bistaa os. Der kan ogsaa ved en lille Gruppes Arbejde komme Ting frem, som har Betydning til Belysning af enkelte Faser, og derfor er det vor Ret ogsaa at faa Lov til at danne os et Skøn over, hvad der er det fornuftige og rigtige i den foreliggende Sag. Det har man ikke givet os Lejlighed til her. I Almindelighed betragter vi det som ganske utilfredsstillende at melde Pas over for et Lovforslag og sige: stemmer ikke, men vi er nødt til at gøre det ved denne Lejlighed. Jeg vil protestere imod den Maade, hvorpaa dette Lovforslag er jaget igennem, og henstille til den højtærede Formand, naar Afstemningen kommer, at vi faar Lejlighed til at vise, at vi med den Begrundelse, jeg her giver, ikke kan være med at stemme.

Starcke: Det skal heller ikke mangle paa Protest fra min Side. Jeg synes, det er en ganske uanstændig Maade, hvorpaa et saadant Lovforslag jages igennem. Havde det endda været af Hensyn til Patienterne og Sygehusene, men saa vidt jeg forstod den højtærede Indenrigsminister, ved første Behandling, er det væsentligt af Hensyn til Skattheyderne og Ejendomsbesidderne, og da jeg nu, om jeg saa maa sige, fra Naturens Haand er Læge, vil jeg gerne lige understrege, at jeg ikke er valgt ind her for at varetage først og fremmest Lægestandens eller Sygehusenes eller Patienternes Interesser, men jeg er valgt ind her som Retsstatsmand. Derfor synes jeg, at selv om jeg som Læge har Sympati for de Retningslinier, som ligger i Lovforslaget paa det sygehushæmsige Omraade, maa jeg som Retsstatsmand afgjort tage Afstand fra den Skattelinie, som ligger skjult i Forslaget. Indenrigsministeren udtalte ved første Behandling, at han fandt det rimeligt af Hensyn til Skattheyderne og de faste Ejendomsbesiddere og fandt det nødvendigt af Hensyn til Sikringen af Sygehusenes Ud-

gifter. Det er dog faktisk saadan, at den Prioritet i Jorden, som Staten, det offentlige, det danske Folk har gennem Grundskylden, gaar forud for det, som Prioriteter og Skødehavere skal have. Med Hensyn til det, der stod i Bemærkningerne til Lovforslaget om, at det ellers kunde være, at Sygehusenes Økonomi kom i Fare, vil jeg gerne have Lov til at understrege, at Hensynet til Sygehusenes Økonomi synes at være kommet i anden Række, og at det vigtigste Hensyn er Prioriteternes og Ejendomsbesiddernes Økonomi.

Indenrigsministeren henviste selv til, at disse skattemæssige Spørgsmaal er til Behandling i Skattekommissionen. Derfor burde man maaske have været mere tilbageholdende med at forsøge at lovgive paa dette Omraade, selv om det kun er i mindre Udstrækning, og gaa Skattekommissionen i Bedene, inden den har taget Stilling til dette.

Da jeg i min Egenskab af Læge har Sympati for mange Ting i Lovforslaget, men i min Egenskab af Retsstatsmand overhovedet ikke har Sympati for de Ting, som jeg ikke synes, Indenrigsministeren har svaret helt udtømmende paa, vil jeg slutte mig til det ærede Medlem Hr. Stærmoses Opfordring til ikke at stemme ved Afstemningen over dette Lovforslag.

Indenrigsministeren (Kjær): Jeg takker Udvalget for dets Tilslutning til Forslaget og for dets hurtige Arbejde. Forskellige ærede Medlemmer — det gælder det ærede Medlem Hr. Mogens Fog, det ærede Medlem Hr. Stærmosé og det ærede Medlem Hr. Starcke, ogsaa forskellige andre, men navnlig de tre førstnævnte — har været stærkt inde paa at tale om, at der kun var levnet ganske kort Tid til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal. Det giver mig Anledning til at sige, at jeg for min Part selvfølgelig ikke fik med Sagen at gøre, før Ministeriet var dannet, og at jeg kortest muligt derefter henvendte mig til det da siddende Udvalg og — som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget — bad det om at fremkomme med et Forslag snarest muligt. Jeg ved, at dette Udvalg har arbejdet endogsaa meget intensivt, jeg har kaldt paa dets Forslag ved adskillige Lejligheder, og snarest muligt efter at det forelå, blev Forslaget fremsat her. At man saa fra Rigsdagens Side var klar over, at der maatte sættes ekstra Fart paa af Hensyn til Budgetlægningerne ude i Landet, det ser jeg ikke, at man kan kritisere hverken Ministeriet eller Rigsdagen for.